

Onrecht

Ward Ruyslinck

Voor *Flair*, 19 oktober 1984

Onnoemelijk veel mensen hebben me in mijn leven bewust onrecht aangedaan, maar ik zie daar geen aanleiding in tot vergeving. Hoe paradoxaal dat ook mag klinken, ik heb niet genoeg *geleden* onder mijn vijanden en ‘vervolgers’. Ik wend me resoluut af van diegenen die me willens en wetens leed berokkenen of pijn doen, ik negeer ze, ik ontzeg ze het recht om een rol in mijn bestaan te vervullen. Op die manier ‘vernietig’ ik ze en bewaar ik mijn eigen gemoedsrust.

Alleen wie langdurig onder onrecht lijdt, door zijn vijanden gekweld en vervolgd wordt, is waarschijnlijk in staat om vergiffenis te schenken. Zo iemand komt tot vergeving door innerlijke loutering, en het is duidelijk dat daar lijden aan vooraf moet gaan.

Iedereen kent voorbeelden van slachtoffers van het naziregime die naderhand, ondanks de doorstane foltering en beproevingen, hun beulen vergaven. Zijn dit hoogstaande mensen? Allicht. Ik geloof hoe dan ook dat men door afschuw, haat en wanhoop moet gaan om tot innerlijke bevrijding en vervolgens tot vergiffenis te komen.

Tot zoiets zijn alleen uitzonderlijke mensen in uitzonderlijke omstandigheden in staat. Wie oprecht liefheeft en zich met de ander identificeert is ook zo’n uitzonderlijk mens in uitzonderlijke omstandigheden. Ook hij (zij) is ongetwijfeld tot vergeven in staat, omdat hij (zij) afstand doet van zijn ik-drift, zijn trots, zijn waardigheid.

Vergeven is zich onderwerpen aan de ander of zich boven de ander verheffen. Ik ben van nature niet geneigd tot onderwerping en evenmin tot zelfverheffing, en het valt me dus moeilijk om te vergeven.

